

ע"פ 5386/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5386/16

לפני:
המעורר:
כבוד השופט מ' מזוז
פלוני

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר אשר הוטל בביהמ"ש
המחוזי בנצרת בת"פ 9340-05-15 ביום 1.6.2016
(ע"י כב' השופט ג' אזולאי)

ח' בתמוז התשע"ו (14.7.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד איברהים סלימאן; עו"ד ס. סלימאן

בשם המערער:

עו"ד מירי קולומבוס

בשם המשיבה:

החלטה

1. בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הוטל על המערער על ידי בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ג'ורג' אזולאי) בת"פ 9340-05-15, עד להכרעה בערעור שהוגש לבית משפט זה.

2. ביום 28.10.2015 הורשע המערער, יחד עם נאשם נוסף, שותפו לעבירה (להלן: מוחמד ויחד: הנאשמים), בביצוע עבירת שוד בנסיבות מחמירות בצוותא, וזאת על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון. לפי עובדות כתב

האישום, ביום 27.4.2015 הנאשמים שהו יחד בקניון בנצרת עלית, ובשירותי הגברים ראה מוחמד כיתוב המזמין קשר מיני בין גברים ולצדו מספר טלפון. מוחמד חייג את המספר והחל לשוחח, תחת השם הבדוי "אייל", עם מי שענה (להלן: המתלונן). במהלך השיחה התברר לנאשם כי המתלונן הוא ערבי, ונוכח זאת התעוררו אצלו כעס ורצון לתקוף את המתלונן. על כן, העמיד מוחמד פני מי שרוצה לקיים עם המתלונן קשר מיני, ותיאם עמו מפגש בקרבת הקניון. בשלב זה המערער חבר למוחמד במטרה לתקוף בצוותא את המתלונן ולקחת את רכושו על רקע נטייתו המינית, והשניים הגיעו יחד אל מקום המפגש. בהבחינו כי מוחמד לא הגיע בגפו, אלא יחד עם המערער, המתלונן ביקש להימנע מן המפגש, אך מוחמד שכנעו כי המערער הינו אחיו וכי גם הוא רוצה לקיים מגע מיני עם המתלונן. עוד שכנעו הנאשמים את המתלונן שלא לקיים את המפגש בתוך הקניון אלא מחוצה לו, והובילו לנקודה מרוחקת בפארק, בין עצי זית. בנקודה זו הנאשמים הורו למתלונן להוריד את מכנסיו והוא סירב ודרש כי יורידו הם את מכנסיהם ראשונים.

בשלב זה אחז המערער בענף של אחד מעצי הזית, נתלה עליו ובעט בחוזקה במתלונן אשר נפל ארצה. מיד לאחר מכן תפס מוחמד את המתלונן כאשר הוא שוכב על הקרקע, ומנע ממנו להתרומם, חרף צעקותיו. הנאשמים הורו לו לחדול מן הצעקות ואף ניסו לסתום את פיו באמצעות חולצתו, אך לא הצליחו להורידה ממנו. הם דרשו מן המתלונן למסור לידיהם את ארנקו ואת הטלפון הנייד שלו, והמערער אף החזיק אבן ואמר למתלונן כי אם לא ייתן להם את שביקשו, ישבור את פניו ואת שיניו. הנאשמים בעטו במתלונן והמערער סטר לו והושיט ידיו אל כיסי מכנסיו אך לא הצליח להוציא מהם את המבוקש, עקב התנגדות המתלונן. לאחר זמן מה, המתלונן הצליח להשתחרר מאחיזתו של מוחמד והחל להימלט מן המקום. מוחמד דלק אחריו, תפס אותו, חנק אותו בידו האחת ובשנייה משך בחוזקה שרשרת זהב, שרשרת נוספת ומשקפי שמש שהיו תלויים על צווארו. לאחר מכן המתלונן הצליח להימלט. למתלונן נגרמו המטומות תת עוריות בצוואר וכאבים בגב.

3. בגזר דינו מיום 1.6.2016 השית בית המשפט המחוזי בנצרת על שני הנאשמים עונש זהה: 32 חודשי מאסר בפועל בניכוי הימים בהם שהו במעצר, וכן מאסר על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים, באם יעברו עבירת שוד או כל עבירת אלימות פיזית כלפי אדם. המועד להתייצבות המערער לתחילת ריצוי עונשו נקבע ליום 10.7.2016.

4. ביום 6.7.2016 הגיש המערער ערעור על פסק הדין, בגדרו הוא טוען כי עובדות כתב האישום בעניינו מקימות עבירת סיוע בלבד, וכי העונש ההולם את מעשיו הינו עונש של מאסר על תנאי וקנס. לצד הערעור הגיש המערער את הבקשה שלפני, לעיכוב ביצוע העונש שהוטל עליו עד להכרעה בערעור.

5. בבקשה מדגיש המערער את היותו אדם צעיר, נעדר עבר פלילי, הסובל ממצב בריאותי מורכב, וטוען כי טענותיו בערעור "רובן ככולן נושאות אופי משפטי מובהק ושעוצמתן המשפטית גבוהה", וכי יש בהן כדי להביא לקבלת הערעור. המערער טוען כי לא הפר את תנאי מעצר הבית שהוטל עליו והגיע לכל הדיונים בעניינו, ועל כן לא נשקפת לציבור סכנה מעיכוב ביצוע עונשו ואף אין מתקיים חשש כי יימלט מן הדין. המערער מציין כי בניכוי ימי מעצרו ושליש תקופת עונשו, פרק הזמן הצפוי לו במאסר הינו של 20 חודשים, ועל כן עיכוב הביצוע הכרחי כדי שלא לסכל את הערעור. לבסוף, מציין המערער כי אף שהוא לא חויב בפיצוי המתלונן, הוא החליט מיוזמתו לשלם למתלונן 5,000 ש"ח והתשלום יועבר אל המתלונן "בימים הקרובים".

6. המדינה מצידה מתנגדת לעיכוב הביצוע המבוקש. לטענתה, סיכויי הערעור שהגיש המערער הינם נמוכים מאוד. לעניין

הערעור על הכרעת הדין, המשיבה מזכירה כי המערער הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, ובהתאם לכך הודה במיוחס לו בכתב האישום, לרבות בסעיף העבירה שיוחס לו. ביחס לערעור על העונש, המשיבה טוענת כי בהתחשב במעשיו של המערער ובאמור בתסקיר המבחן בעניינו, עונשו אינו חמור כלל ומשקלל בתוכו את גילו הצעיר, היעדר עבר פלילי, נסיבות חייו ומצבו הבריאותי. המשיבה טוענת עוד כי גם אם יופחת עונשו של המערער בערעור, ריצוי מידי של העונש לא יסכל את הערעור, נוכח משך תקופת המאסר שנגזרה על המערער. לבסוף, המשיבה טוענת ביחס למצבו הרפואי של המערער כי בית משפט קמא התחשב בו, ומפנה להערת בית משפט קמא, לפיה מצבו הרפואי של המערער לא מנע ממנו לבצע תקיפה אלימה של המתלונן.

7. בדיון לפני חזר בא כוח המערער על טיעוניו בבקשה. הודגש כי המערער אמנם הודה במיוחס לו בכתב האישום, ואין הוא חוזר בו מהודייתו, ואולם, לטענתו, ההודאה היא בעובדות כתב האישום ולא בעבירות המיוחסות לו. כן נטען כי מצבו הרפואי של המערער הוא עילה לסטייה מן המתחם, וכי ריצוי מידי של המאסר ימנע מהמערער לטעון בערעור כי אין להטיל עליו עונש מאסר בשל מצבו הרפואי. לבסוף צוין כי המערער העביר למתלונן, באמצעות הפרקליטות, סך של 5,000 ₪, מרצונו החופשי, כפיצוי על נזקיו וכביטוי של נטילת אחריות וחרטה.

גם באת כוח המדינה חזרה על נימוקי התנגדותה שבכתב. נטען כי אין כל ממש בערעור על הכרעת הדין, שכן מדובר בהרשעה במסגרת הסדר טיעון כאשר המערער מודה בעובדות תוך שהוא מודע היטב לעבירה המיוחסת לו בגין עובדות אלה. כן נטען, כי גם אם היה המערער מורשע בעבירת סיוע, כפי טענתו, עונשו לא היה בהכרח עונש קל יותר. הודגש כי מדובר בעבירה חמורה שבוצעה על רקע נטיה מינית ("פשע שנאה"), וכי בקשת שותפו לעבירה לדחיית מועד ריצוי עונש המאסר נדחתה אף היא ביום 5.7.2016. לבסוף נטען כי המערער לא הגיש כל חוות דעת רפואית לענין השלכות המאסר על מצבו הבריאותי.

דיון והכרעה

8. לאחר בחינת טענות הצדדים, לא מצאתי כי מתקיימת בענייננו עילה המצדיקה את עיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המערער.

9. נקודת המוצא בבחינת בקשה לעיכוב ביצוע עונש שהוטל הינה כי האינטרס הציבורי הוא שעונש מאסר שהוטל יבוצע ללא דיחוי, ללא המתנה לבירור הערעור. לצד זאת, על בית המשפט ליתן דעתו לכך שמימוש אינטרס זה לא יפגע במערער במידה העולה על הנדרש, בעיקר אל מול החשש ל"סיכול" הערעור. לשם כך, על בית המשפט לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, משך תקופת המאסר, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של הנאשם וכן נסיבות אישיות מיוחדות, ככל שישנן (ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.9.2004); ע"פ 5385/16 בן שמעון נ' מדינת ישראל (12.7.2016)).

10. בענייננו, על פני הדברים, ומבלי כמובן שאטע מסמרות, נראה כי סיכויי הערעור אינם מן הגבוהים. הרשעתו של המערער הייתה כאמור במסגרת הסדר טיעון, וגם המסכת העובדתית המתוארת בכתב האישום, בה הודה המערער, לאו דווקא תומכת בטענתו לגופה. ומכל מקום, ההסתברות להפחתת עונשו של המערער בערעור, בנימוק זה או אחר, באופן העלול לסכל את הערעור, היא רחוקה וקלושה. לכך יש להוסיף, כי בגזירת עונשו של המערער כבר התחשב בית משפט קמא בנסיבותיו האישיות, בהן גילו הצעיר,

עמוד 3

היעדר עבר פלילי, נסיבות חייו ומצבו הבריאותי, ובהתאם לכך נקבע עונשו קרוב לרף התחתון של מתחם העונש ההולם שקבע בית המשפט.

אשר למצבו הבריאותי, המערער לא הגיש כל חוות דעת רפואית בענין זה בבית משפט קמא ואף לא במסגרת בקשתו זו, ואין בפני כל אסמכתא או אינדיקציה לכך שריצוי עונש המאסר עלול לסכן את בריאותו של המערער. מכל מקום, אני מפנה את תשומת לב שלטונות שירות בתי הסוהר לטענתו זו של המערער לשם עריכת בדיקה רפואית למערער עם קליטתו לתחילת ריצוי מאסרו.

11. סוף דבר: הבקשה נדחית. המערער יתייצב לריצוי עונשו ביום 31.7.2016 במקום ובתנאים שנקבעו על ידי בית משפט קמא בהחלטתו לענין זה מיום 1.6.2016.

ניתנה היום, ח' בתמוז התשע"ו (14.7.2016).

ש ו פ ט